

Hồi thứ một trăm mười lăm

Vương Hồng Phạm Trở Tài Xét Đoán

hong Càn hỏi :

- Trước khi ta rời khỏi nơi đây, có lời yêu cầu nhỏ mọn, chẳng hiểu người có ưng thuận chăng ?

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Phong huynh còn có tâm sự gì chưa thỏa mãn ?

Phong Càn đáp :

- Ta muốn đem Tiền Như Mạnh đi theo. Mụ là một con vật đáng chán ghét ở nhân gian. Tội nghiệp mụ rất thâm trọng. Đối với các người mụ cũng là một người đáng chết lắm...

Hà Hồng Văn ngạc nhiên hỏi :

- Phong huynh đem mụ đi làm chi? Chẳng lẽ Phong huynh còn chưa đủ khổ vì mụ ư?

Lý Hồng Liên cũng hỏi tiếp :

- Tiền Như Mạnh không sống được nữa rồi. Phong huynh còn rước lấy cái nợ vào mình làm chi?

Phong Càn đáp :

- Ta cũng biết mụ không sống được nữa, nhưng ta muốn chính tay mình kết quả đời mụ.

Hà Hồng Văn hỏi :

- Phong huynh làm như vậy chẳng là bụng dạ hẹp hòi quá ư?

Phong Càn đáp :

- Thật thật mà nói thì trường quyết chiến bữa nay, ta thất bại về tay Vương huynh vẫn chưa can tâm. Giả tỷ ta không vì mụ Tiền Như Mạnh thì ta tin rằng Vương huynh có thắng cũng phải trả giá tương đương.

Hắn ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Yếu Công của Tiền Như Mạnh tuy có ảnh hưởng đến ta, nhưng lúc ta quyết chiến với Vương huynh nó chẳng có tác dụng gì. Vì mụ đã hạ thủ ám toán vào người ta để kích động tình dục. Sau chuyện này ta cùng Vương huynh quyết đấu đã đem lại cách biến hóa vi diệu phát sinh ảnh hưởng cực kỳ bất lợi. Nó làm cho công lực của ta không thể phát huy được đến trình độ tinh thuần. Nói lui nói tới chỉ vì con phụ nhân đáng hận này làm hại ta, nên ta phải kết quả tính mạng mụ.

Lý Hồng Liên nói :

- Té ra là thế. Ta tin rằng Đại sư huynh sẽ ưng thuận lời yêu cầu của phong huynh.

Nhưng Vương Hồng Phạm nói ngay :

- Xin lỗi Phong huynh. Kể xuất gia rất trọng đường nhân quả, nên chẳng thể tuân mệnh được.

Y nói bằng một giọng rất kiên quyết, nên Phong Càn cũng thôi không nói gì nữa.

Hắn thở phào một cái rồi trầm trọng cất bước.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên ngồi trên đầu tường coi hành động của Phong Càn cho đến lúc hắn mất hút mới tung mình nhảy xuống.

Hà Hồng Văn bỏ đi. Trong sân chỉ còn lại Vương Hồng Phạm, Lý Hồng Liên và Ngô Đình Hương ba người.

Ngô Đình Hương nhìn bọn Vương Hồng Phạm ngổ lời tạ ơn, rồi châu mày hỏi :

- Phải chăng Vương tiên sinh định cứu sống Tiên Như Mạnh?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Phải rồi!

Ngô Đình Hương ra chiều lo lắng nói :

- Tại sao vậy?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Vì Tiên Như Mạnh mà chết đi là Phong Càn có thể thoát nạn. Cô nương nên biết Tiên Như Mạnh còn sống thì chẳng những Yếm Công của mục dù ở xa vẫn quấy rối Phong Càn được, mà khi mình cần đến còn mượn sức mục để kiếm cho ra Phong Càn lạc lõng nơi đâu.

Ngô Đình Hương tỉnh ngộ nói :

- Té ra Phong Càn chưa chắc đã chết. Vương tiên sinh cố ý để hắn sống đặng cho Tra công tử báo cừu huyết hận.

Wương Hồng Phạm đáp :

- Tại hạ chỉ hết sức an bài. Còn việc đời thành bại chưa chắc đã đúng như lời tiên liệu của con người ...

Y đưa mắt nhìn Lý Hồng Liên hỏi :

- Sư muội đã phái người thông tri cho Tra công tử chưa?

Lý Hồng Liên đáp :

- Tiểu muội phái người đi rồi, không hiểu họ có tìm thấy Tra công tử chẳng ? Tin này do người nhà quê đưa đi, chưa chắc đã được việc.

Mấy người nói chuyện lúc nữa thì Hà Hồng Văn dẫn Lý Ích tới.

Lúc này bọn thủ hạ của Tiên Như Mạnh đã cắm đuốc vào tường hay chân cột và bỏ đi hết sạch rồi.

Lý Ích cùng Ngô Đình Hương tương kiến. Bốn mắt cùng nhìn rồi hai người quẩn quýt bên nhau. Hà Hồng Văn lại coi tình trạng của Tiền Như Mạnh. Đột nhiên gã thất kinh la lên :

- Đại ca ! Tiền Như Mạnh chết rồi !

Mọi người đều sửng sốt. Hà Hồng Văn lật thây Tiền Như Mạnh lên coi rồi nói :

- Mụ bị rắn cắn chết. Con rắn hầy còn quanh quẩn ở đây.

Mọi người đều lại coi tình hình. Chỉ mình Lý Ích không hiểu võ công nên không được lại gần.

Con rắn độc này nhỏ mà dài, toàn thân màu hồng vẫn bò quanh bên mình Tiền Như Mạnh.

Nó bị người quấy nhiễu liền ngừng đầu lên. Cái lưỡi thò ra thụt vào, miệng khê bật lên những tiếng vo ve rất nhỏ.

Vương Hồng Phạm chau mày tự nói một mình :

- Sao lại có chuyện này?

Lý Hồng Liên nói :

- Thảo nào Phong Càn ở đây nói chuyện hồi lâu. Té ra hần còn có thủ đoạn này. Mãi đến khi hần biết chắc Tiền Như Mạnh chết rồi mới ra đi.

Hà Hồng Văn cũng nói :

- Thằng cha đó quả là lợi hại. Chúng ta cần đuổi theo ngay giết chết hần đi mới trừ được mối lo về sau.

Vương Hồng Phạm không lên tiếng, hồi lâu mới hỏi :

- Phong Càn vẫn tự phụ là thiên hạ vô địch. Vì thế hần không cần nuôi giống độc vật này.

Vả lại nếu hần hạ độc thủ thì sao còn yêu cầu đem Tiền Như Mạnh đi?

Mọi người ngẫm nghĩ thấy y nói đúng. Giả tử Vương Hồng Phạm chấp nhận lời yêu cầu của Phong Càn thì cái chết của Tiền Như Mạnh đã phanh phui từ trước.

Vương Hồng Phạm lại nói :

- Theo nhận xét của tại hạ thì Tiền Như Mạnh tội ác ngập đầu. Trong những tay cao thủ mà mụ kiếm chế tất có người giỏi nghề nuôi độc vật. Họ đã dòm dỏ lâu ngày mà chưa có cơ hội ra tay. Mãi đến nay mới gặp lúc thuận tiện liền phóng độc xà ra để cắn chết Tiền Như Mạnh. Thế là bọn họ được khôi phục tự do.

Ngô Đình Hương nói :

- Nếu vậy người này đã nghe hết được câu chuyện của chúng ta không muốn để Tiền Như Mạnh chết. Cử động đó để đối phương với Phong Càn, nhưng lại bất lợi cho họ, nên họ mới phóng độc xà giết mụ đi.

Vương Hồng Phạm khê vung tay đẩy chưởng ra. Lập tức con rắn độc biến thành đồng thít nát nhừ.

Con rắn độc chết rồi, nhưng chẳng phải sự việc đã kết thúc mà trái lại càng thêm nhiều chuyện rắc rối.

Điểm thứ nhất là có nên điều tra xem người phóng độc xà là ai không? Họ có dụng tâm gì? Họ có thể là người cùng phe đảng với Phong Càn. Họ thấy Tiền Như Mạnh mà còn sống là điều bất lợi cho hắn nên hạ độc thủ để trừ diệt mụ đi.

Điểm thứ hai Phong Càn ra đi rồi, có thể hắn không chết. Tiền Như Mạnh mất mạng tức là hết đường truy tung. Đây cũng là một điều rất lo ngại.

Vương Hồng Phạm lẳng lẳng ngẫm nghĩ dường như đã tìm ra được quyết định.

Lúc này chẳng những Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên mà cả Ngô Đình Hương cũng cảm thấy Vương Hồng Phạm hành động quá chậm chạp. Bất luận là rượt theo Phong Càn hay truy tìm người phóng độc xà cũng phải hành động ngay. Nếu chần chờ mãi thì đối phương đủ thì giờ ẩn náu hành tung còn tìm thấy làm sao được?

Vương Hồng Phạm để trôi mất nhiều thì giờ rồi mới hỏi:

- Theo nhận xét của các vị, thì người phóng độc xà chạy đường nào?

Mọi người đã nghĩ tới vấn đề này rồi. Hà Hồng Văn đáp ngay:

- Hắn chạy về phương nào khó mà đoán được, nhưng bọn ta không phải ít người, có thể chia nhau đi các ngã truy tìm.

Lý Hồng Liên nói theo:

- Đúng thế! Chúng ta có thể tùy tiện đi tìm kiếm Phong Càn hay người phóng độc xà, nhưng chủ chốt vẫn là rượt theo Phong Càn.

Vương Hồng Phạm nhìn Ngô Đình Hương hỏi:

- Cô nương tính sao?

Ngô Đình Hương đáp:

- Nếu chúng ta chia đường rượt theo thì chẳng trúng đường Phong Càn cũng có thể tìm thấy người phóng độc xà.

Vương Hồng Phạm nói:

- Các vị nói phải lắm. Vậy chúng ta chia công tác và định rõ đường lối.

Mọi người đều kinh dị quay sang nhìn Lý Ích.

Lý Ích đáp:

- Quả tình tiểu đệ không biết một tý gì.

Vương Hồng Phạm nói:

- Tại hạ đã nghĩ lại: Nếu người thả rắn độc chỉ vì mục đích muốn giết Tiền Như Mạnh thì câu chuyện giản dị thôi. Nhưng nếu họ có dụng tâm khác thì chuyện này không phải tầm thường.

Mọi người đều lấy làm kỳ vì Vương Hồng Phạm dường như đã phát giác ra chứng cứ nên giọng nói của y có vẻ khẳng định.

Lý Hồng Liên hỏi :

- Sao Đại ca lại biết họ có chỗ dụng tâm ?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Câu chuyện nói ra rồi thì rất giản dị. Đó là vấn đề con rắn độc kia vẫn quanh quẩn bên mình Tiền Như Mạnh. Hiện tượng này chứng minh người đó vẫn ở gần đây và có nghề rõ cuộc đàm thoại giữa chúng ta...

Y mỉm cười nói tiếp :

- Họ chạy trốn lúc này thì chúng ta không để y, nhưng nếu bây giờ mới cử động là lập tức chúng ta tóm được ngay.

Câu nói này dường như để cảnh cáo mọi người kia đừng có hấp tấp.

Ngô Đình Hương hỏi :

- Con rắn độc nếu không ở bên mình Tiền Như Mạnh thì thế nào?

Wương Hồng Phạm đáp :

- Cái đó chứng minh họ đã xa chạy cao bay. Sự phỏng đoán này rất vi diệu. Người kia còn ở gần đây là để chờ chúng ta rượt theo Phong Càn rồi hấn mới đi theo. Đồng thời họ ẩn nấp gần đây mà bây giờ thu rắn về thì sợ bị chúng ta phát giác, nên đành bỏ lại. Đồng thời họ có ở gần mới chỉ huy được con rắn độc bảo nó nằm yên.

Wương Hồng Phạm lý luận như vậy thật là khúc chiết khiến mọi người chẳng thể không tin.

Ngô Đình Hương miễn cưỡng tìm ra một lý do để bài bác thuyết này. Nàng nói :

- Có thể họ bỏ rắn độc lại là đã chạy trốn rồi.

Wương Hồng Phạm cười đáp :

- Tại hạ vừa nói đến họ chạy đi rất có thể bị chúng ta rượt theo, dù mục đích của chúng ta chỉ là rượt theo Phong Càn. Bằng lý do này chưa đầy đủ thì tại hạ bổ sung thêm một điểm nữa là con rắn độc này đã thành tính thông linh, chủ nhân nhất định quý báu nó, chẳng khi nào bỏ phóng một cách khinh suất...

Y nói tới đây, đột nhiên giơ tay trở về mé tả.

Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên liền lao về phía ngón tay trở của Vương Hồng Phạm. Hai người này vọt đi một cái đã ra xa đến năm trượng.

Chỉ trong không khắc đã mất hút.

Chẳng bao lâu, cặp sư huynh sư muội lại trở về. Hà Hồng Văn trong tay nắm một người nhấc bổng lên.

Gã liệng người đó xuống đất rồi đá một cước. Lập tức người kia cửa động được lồm cồm bò dậy.

Hiển nhiên người đó đã bị thương, sắc mặt lợt lạt, lối năm mươi tuổi. Tướng mạo không có gì đặc biệt, lưng cào bảo kiếm và một cây trúc địch bóng loáng.

Người đó không nhìn ai mà cũng không nói gì, giơ tay ra phủi bụi quần áo cho sạch sẽ.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Người là ai? Quê quán ở đâu?

Lão già ngừng đầu nhìn Vương Hồng Phạm thủng thẳng đáp :

- Tại hạ là Trịnh Tường, quê ở Giang Nam.

Cái tên có vẻ thông thường còn quê quán thì nói rộng ra gồm mấy tỉnh. Tướng mạo đã bình thường, tên tuổi cũng chẳng có ấn tượng gì khác lạ.

Vương Hồng Phạm gật đầu hỏi :

- Phải chăng ông bạn đã phóng độc xà?

Trịnh Tường đáp :

- Phải rồi ! Tại hạ không biết ở đây sao lại rắc rối thế ? Tại hạ giết chết mục ác phụ này chỉ là để khôi phục tự do cho mình.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu ông bạn nói thực mục đích giết Tiền Như Mạnh chỉ có thế thì chẳng thể trách ông bạn được.

Trịnh Tường đáp :

- Các vị không phiền trách, tại hạ cảm kích vô cùng.

Vương Hồng Phạm hỏi lại :

- Những lời ông bạn nói đây có đúng sự thực không?

Trịnh Tường đáp :

- Dĩ nhiên là thực cả.

Vương Hồng Phạm đảo mắt nhìn bon Hà Hồng Văn hỏi :

- Hai vị nhận xét thế nào? Lão nói có thực không?

Hà Hồng Văn đáp :

- Cái đó khó mà đoán được.

Lý Hồng Liên hỏi :

- Lão chỉ nói có vậy thì thực tình khó đoán quá. Ngô cô nương nghĩ sao?

Ngô Đình Hương ngần ngừ một chút rồi đáp :

- Tuy tiện thiếp thấy Vương tiên sinh có vẻ ngờ vực người này, nhưng không nhìn thấy điều chi khác lạ.

Vương Hồng Phạm nói :

- Được rồi ! Tại hạ nói cho các vị hay. Người này không phải ở Giang Nam, mà tên cũng không đúng là Trịnh Tường. Tại hạ đoán hần là thủ hạ tâm phúc của Phong Càn. Võ công hần nhất định không ra ngoài những môn phái lớn là Thiếu Lâm, Nga My hay Võ Dương. Bây giờ chúng ta hãy chứng thực môn võ công của hần.

Thế rồi Chưởng môn phái Tiêu Dao nhìn Hà Hồng Văn hỏi :

- Vừa rồi sư đệ đã động thủ với hần, tuy chỉ mới vài ba chiêu nhưng chắc cũng biết đại khái về ấn tượng rồi chứ ?

Hà Hồng Văn kinh ngạc đáp :

- Đại ca đoán trúng lắm. Hần đã dùng Tiểu Thiên Tinh Chưởng để chống lại đòn đánh xuống đầu. Đó là tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm...

Lý Hồng Liên hỏi xen vào :

- Sao Đại ca lại biết thế ? Phải chăng Đại ca đã trông thấy bọn họ động thủ ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Dĩ nhiên tiểu huynh không trông thấy. Ở dĩ tiểu huynh đoán như vậy là vì lúc trước Tam đệ đã nói khó mà phán đoán được người đó nói thật hay nói dối. Như vậy đủ tỏ võ công của hần đã không phải tâm pháp của Nhân Ma, lại cũng chẳng phải thủ pháp của môn phái kỳ dị nào. Nếu là tâm pháp của Nhân Ma thì Tam đệ ngó thấy là biết ngay. Còn như thủ pháp của môn phái kỳ dị tất Tam đệ cũng có lời phán đoán. Chính vì người đó sử võ công của các phái Thiếu Lâm, Võ Dương có nhiều chỗ tương tự, nên Tam đệ mới không khẳng định được. Dù khẳng định cũng chẳng thể theo võ công của họ để đoán ra lời nói chân hay giả.

Ngô Đình Hương thấy lời nói của Vương Hồng Phạm có chỗ sơ hở, liền xen vào :

- Những lý do mà Vương tiên sinh kể ra chưa đủ khiến cho người ta liên tưởng đến hần đã sử tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm hay phái Võ Dương.

Vương Hồng Phạm cười đáp :

- Dĩ nhiên là thế. Tại hạ đã giả định người đó cùng phe với Phong Càn. Vì hần muốn che dấu thân thế của mình thì hay hơn hết là sử dụng thủ pháp của những phái lớn như Thiếu Lâm đang lưu truyền rộng rãi trên chốn giang hồ. Đồng thời, chính Phong Càn cũng hiểu tâm pháp của mấy phái lớn như Thiếu Lâm liền đem truyền thụ cho người đó là một việc rất hợp tình hợp lý.

Mọi người nghe Vương Hồng Phạm phân tích về võ công một cách tinh vi như vậy không ai dị nghị nữa.

Vương Hồng Phạm ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Còn về quê quán và tính danh của hãn tại hạ vừa nghe hãn báo đã biết ngay là giả dối. Vì lúc hãn vừa dừng lại liền có cử động phỉ bụi trên mình. Cử động này đã khiến cho tại hạ nhìn thấy phần bí ẩn không phải ít.

Mọi người không hiểu cách suy luận của Vương Hồng Phạm. Ngô Đình Hương lại hỏi :

- Xin Vương tiên sinh cho biết những cử động đó có gì khác lạ ?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Động tác này tỏ ra có tính sạch dõm. Hãn người này quả không có mấy, nhất là đàn ông lại càn ít nữa. Nếu không phải là tính sạch dõm, thì nhất định là người tinh thông về dùng độc hoặc đã luyện qua về công phu cổ độc.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp :

- Người đó đã nuôi dưỡng và chỉ huy răn độc chứng tỏ hãn đã luyện công phu phóng cổ độc, mà môn này chỉ lưu truyền ở xứ Miêu Cương hoặc ở xứ Giao Chỉ. Do đó tại hạ nhận ra nhất định hãn không phải người Giang Nam mà là tên thủ hạ của Phong Càn nguyên quán ở Miêu Cương.

Mọi người thấy Vương Hồng Phạm kiến thức sâu rộng khôn lường. Nếu không thế thì chẳng tài nào suy luận nên những lý lẽ hơn người như vậy.

Vương Hồng Phạm không muốn mọi người dị nghị, liền nói tiếp :

- Bọn người ở Miêu Cương tên họ cổ quái, dĩ nhiên hãn không muốn sử dụng liền đổi danh tự thông thường này. Ngờ đâu hãn càng che dấu càng lời chuyện giả trá.

Vương Hồng Phạm đảo cặp mắt sắc như dao nhìn chăm chú vào người bị bắt hỏi :

- Tên họ thật ngươi là chi?

Lão già kia thấy Vương Hồng Phạm suy luận thần kỳ, trong lòng rất sợ hãi và khâm phục, không dám ngụy biện nữa, liền đáp :

- Tại hạ thật người ở Quý Châu, tên gọi Lăng Đằng.

Vương Hồng Phạm hỏi :

- Lão đi theo Phong Càn đã bao lâu?

Lăng Đằng đáp :

- Đã hai chục năm rồi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Theo tuổi lão mà tính thì biết hỏi lão được Phong Càn thu dụng đã hơn ba chục tuổi.

Điểm này là sự hiển nhiên chẳng có chi kỳ lạ. Nhưng Vương Hồng Phạm cũng hỏi đến là có chỗ dụng tâm mà mọi người chưa hiểu, nên đều chú ý lắng tai nghe.

Lăng Đằng đáp :

- Phải rồi, tại hạ đi theo Phong đại gia vào năm ba mươi tư tuổi.

Vương Hồng Phạm nói :

- Tuy lão là người giảo hoạt, nhưng Phong Càn không phải thu dụng lão vì điểm này. Nếu hần chỉ tìm người nhanh nhẹn giảo quyết thì cần gì phải đến tận Quý Châu xa xôi? Còn bảo hần thu dụng lão để xây dựng thành tài thì tuổi lão đã lớn, muốn học công phu gì cũng khó lòng được đến nơi. Do đó ta nhận ra hần vượt đường xa mà thu dụng con người đứng tuổi như lão chỉ vì lão đã thành tựu được một điểm nào đó.

Y ngừng lại một chút rồi kết luận :

- Môn thành tựu của lão dĩ nhiên là cổ độc. Có đúng thế không?

Lăng Đằng không nói gì, gật đầu để trả lời.

Vương Hồng Phạm lại hỏi :

- Nếu vậy thì cổ thuật của Lục Minh Vũ tuy không phải là dùng độc nhưng cũng liên quan với lão, có đúng thế không?

Lăng Đằng đáp :

- Đúng thế ! Đó là bí thuật của tệt xứ. Môn bí thuật này lấy lực lượng tâm linh làm chủ nên ít người tu luyện.

Vương Hồng Phạm nói :

- Hiện giờ Lục Minh Vũ ở trong thành Nghi Dương, chắc lão cũng hiểu vụ này không còn sai nữa.

Lăng Đằng nhìn ánh mắt của đối phương rất sắc bén, trong lòng càng thêm khiếp sợ. Lão không biết chống chế cách nào, liền gật đầu để nhìn nhận Lục Minh Vũ hiện ở trong thành Nghi Dương.

Vương Hồng Phạm nói :

- Dĩ nhiên lão phải biết. Lão ý vào cổ độc bí thuật để theo dõi Lục Minh Vũ. Cái đó có thể giải thích tại sao Phong Càn lại qua bên này? Hần cũng ngấm ngấm theo dõi Lục Minh Vũ nhưng còn chờ cho thương thế khỏi rồi mới ra ta hạ sát Lục Minh Vũ.

Lăng Đằng không nói sao được nữa, đành gật đầu thừa nhận.

Vương Hồng Phạm nói :

- Nếu lão chịu hối cải, chúng ta đi kiếm Phong Càn thì có thể thoát chết.

Lăng Đằng ngần ngừ một chút rồi hỏi lại :

- Nếu tại hạ không chịu thì sao?

Vương Hồng Phạm run lên đáp :

- Lão đi theo Phong Càn hai chục năm nay, giúp hắn gây nên bao nhiêu tội nghiệt. Nếu lão không sửa đổi lỗi lầm để Phong Càn xa chạy cao bay, tiếp tục làm điều tàn ác thì chẳng khác gì chính lão ra tay tàn độc. Ta đành phải hạ sát lão rồi sẽ hết sức đi kiếm Phong Càn.

Lời nói trịnh trọng, thái độ nghiêm nghị của Vương Hồng Phạm tỏ ra y đã quyết tâm cả còn khiến cho đối phương hiểu rằng y đã nói sao là làm được như vậy.

Lăng Đằng lộ vẻ khùng khiếp tựa hồ thấp thoáng nhìn thấy bóng tử thần. Người lão run lên bần bật.

Bọn Ngô Đình Hương vừa không hiểu tâm tính lão, vừa cảm thấy khinh bỉ. Vì lão là con người tàn độc, tuổi cũng nhiều rồi thì dĩ nhiên từng trải thế sự. Vậy mà gặp lúc sinh tử tới hậu lại biến thành con người khiếp nhược. Thật đáng khiến cho người ta khinh bỉ.

Hà Hồng Văn không nhịn được hỏi :

- Lăng Đằng ! Lão không nghe thấy Đại ca ta bảo gì ư? Nếu lão biết sửa đổi lỗi lầm thì còn đường sinh lộ. Việc gì lão sợ hãi đến thế ?

Lăng Đằng từ từ đưa mắt ngó Hà Hồng Văn rồi đột nhiên không khiếp sợ nữa. Lão đáp :

- Phong đại gia là ân công của tại hạ mà cũng là chủ nhân nữa. Dù tại hạ có phải chết đến trăm lần cũng không thể phản bạn lão nhân gia...

Đắc mặt lão biết thành lọt lọt. Nhãn thần cũng lơ lơ như sắp tắt.

Wương Hồng Phạm nói :

- Không ngờ con người gian ác như Phong Càn lại có tên thủ hạ trung can như vậy.

Lăng Đằng há miệng ra hai lần mà không phát thanh. Tiếp theo người lão lão đảo té xuống, nằm yên không nhúc nhích.

Wương Hồng Phạm ngăn cản Hà Hồng Văn không cho dụng vào. Y nói :

- Lão đã sử dụng bí thuật độc môn tự tận rồi. Bây giờ ta mới hiểu vì lẽ gì Phong Càn thu lão làm tùy bộc. Hỡi ơi ! Kiến thức cùng nhãn lực của Phong Càn quả nhiên người thường không thể bì kịp !

Ngô Đình Hương nói :

- Thảo nào lão vừa lộ vẻ khùng khiếp thì ra lão hiểu Vương tiên sinh quyết tâm, lão cũng quyết ý tự tận. Lý ấy lão cảm thấy bóng tử thần đã chụp xuống đầu mình.

Lý Hồng Liên nói :

- Tiểu muội lại tưởng lão là con người ngu ngốc không hiểu việc gì.

Hà Hồng Văn nói :

- Lòng trung thành của Lăng Đằng kể cũng đáng kính. Nhưng lão chết rồi là tuyệt đường tìm kiếm Phong Càn mới thật đáng giận.

Vương Hồng Phạm nói :

- Trí tuệ của con người dù cao minh đến đâu cũng không thể thoát khỏi bàn tay của Thần Mệnh Vận. Nếu Phong Càn chưa đến ngày tận số thì dù chúng ta trên chần Thiên La, dưới đất Địa Võng cũng bằng vô dụng.

Y nói rồi đi trước dẫn mọi người lục soát tòa trang viện.

— ĐOẠN KẾT —

Lúc này trời đã bình minh. Dương Đông hé ánh thiếu quang.

Mấy người đi lục soát nhưng ngoài bọn bộc dịch không phát giác ra một người nào khả nghi.

Đoàn người ra cổng trang vào lúc tảng tảng sáng, đã nhìn rõ đồng bằng bát ngát. Gió lạnh thổi vào mặt khiến Lý Ích bất giác run lên.

Còn những người kia đều mình mang tuyết nghệ nên không cảm thấy giá lạnh.

Ngô Đình Hương tựa vào người Lý Ích, dùng ôn độ trong mình để sưởi ấm cho gã.

Tuy hai người không nói gì, nhưng những động tác bé nhỏ triền miên quán quýt như vậy còn thấm thía hơn cả ngàn lời.

Vương Hồng Phạm nói :

- Ngô cô nương! Tại hạ nhận thấy cô nương nên lánh đi là hơn.

Ngô Đình Hương ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp :

- Có nhiều người từ đằng xa đang chạy về phía này. Nếu Tra công tử và những cao thủ các môn phái tới đây dường như có điều bất tiện cho cô nương.

Ngô Đình Hương giật mình kinh hãi. Nàng dương mắt lên nhìn, nhưng một là thị tuyến không đủ, hai là bọn người còn ở rất xa nên nàng chẳng nhìn thấy gì. Nàng không dám nghi ngờ lời nói Vương Hồng Phạm vì y là một nhân vật vô cùng tuyệt thế nàng đã biết rồi.

Nàng nhìn Lý Ích nói :

- Vậy tiện thiếp lánh đi một chút.

Lý Ích nắm tay nàng dặn :

- Nàng đừng bỏ đi mất tích nhé.

Ngô Đình Hương cảm thấy trong lòng ấm áp đáp :

- Lý huynh cứ yên lòng. Tiện thiếp không đi mất đâu?

Lý Hồng Liên nói :

- Nếu cô nương muốn cho người ta không phát giác thì nên tránh xa hơn một chút.

Lý Ích vội hỏi :

- Nếu vậy nàng đến trang viện chờ ta được chăng?

Ngô Đình Hương nhận thấy như vậy là ổn hơn cả, liền đáp :

- Được lắm ! Lý huynh thu xếp mọi việc rồi thủng thẳng đến gặp tiện thiếp.

Nàng trở gót chạy vào trong trang theo ngã sau chuồng đi.

Bên này bọn Vương Hồng Phạm chẳng bao lâu đã nhìn rõ bóng mười hai người từ phía xa xa tiến lại dưới làn sương mai lờ mờ.

Chỉ trong chớp mắt đoàn người đã tới gần, có nam có nữ, có già có trẻ, có tăng đạo có nữ ni.

Wương Hồng Phạm đưa mắt nhìn ra chỉ nhận được hai người là Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt.

Cao, Tra vừa ngó thấy Vương Hồng Phạm, Hà Hồng Văn và Lý Hồng Liên vội rảo bước tiến lại kính cẩn thi lễ.

Còn những người khác như Thạch Đơn đại sư chùa Thiếu Lâm, Mai Am Chủ phái Hoa Sơn, Trình Nhất Trần phái Nga My, Phong Hỏa Song Kiếm phái Võ Dương và cả Quỷ Yếm Thần Tăng Tăng Lão Tam đều kinh ngạc nhìn bọn Vương Hồng Phạm, vì không hiểu lai lịch mấy người này thế nào mà khiến cho Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt cung kính như vậy.

Cao Thanh Vân liền giới thiệu với mọi người :

- Vị này là Lý công tử ở Nghi Dương. Tại hạ tin rằng dù các vị chưa từng gặp y, nhưng cũng biết những việc liên quan đến y. Bây giờ tại hạ trình trọng giới thiệu mấy vị này.

Y nói họ tên bọn Vương Hồng Phạm rồi tiếp :

- Các vị này là cao đồ trưởng Tiêu Dao lão nhân. Chắc nay là lần đầu tiên các vị được gặp nhau.

Mọi người nghe nói là môn đồ của Tiêu Dao lão nhân mới hiểu vì vậy mà Cao Thanh Vân và Tra Tư Liệt tỏ lòng cung kính.

Bọn Vương Hồng Phạm cùng mọi người làm lễ tương kiến. Thái độ của những người này tỏ ra rất thanh cao rộng rãi khiến ai cũng liên tưởng đến Tiêu Dao lão nhân. Chỉ có võ công của gia phái này là áp đảo được các môn phái trong võ lâm, dựng riêng một lá cờ trong thiên hạ.

Thái độ khiêm nhường thanh cao của họ khiến bọn cao thủ các môn phái phải kính phục mà không nghi ngờ sợ sệt.

Lúc Cao Thanh Vân giới thiệu đến Diêu Văn Thái ở phái Lạc Xuyên, Vương Hồng Phạm tuy bụng dạ khoáng đạt cũng không khỏi đưa mắt nhìn mấy lần.

Hai bên hàn huyên một lúc rồi Vương Hồng Phạm hỏi :

- Các vị đi đường đã gặp Phong Càn chưa?

Cao Thanh Vân có mối liên quan với Vương Hồng Phạm hơn hết nên đứng ra trả lời :

- Xin thưa để Giáo chủ đại ca biết là tên ác tặc đó đã chết về tay Tra công tử rồi.

Câu này nói ra khiến bọn Vương Hồng Phạm rất lấy làm an ủi. Ai cũng cho rằng hấn tội ác ngập đầu lại chết về tay Tra Tư Liệt là đáng lắm.

Tra Tư Liệt nói :

- Bọn tại hạ ở trong thành Nghi Dương giết Lục Minh Vũ xong tiếp được tin liền tới đây ngay.

Chàng nhìn Vương Hồng Phạm bằng con mắt tôn kính nói tiếp :

- Không ngờ dọc đường bọn tại hạ gặp tên ác tặc Phong Càn. Lúc đó tiểu đệ đúng như lời tục ngữ thường nói "Oan gia chạp trá, cạp mắt đỏ ngẫu" liền xuất toàn lực động thủ.

Lý Ích nghe tới đây trong lòng khẩn trương đến cực điểm vì đó là việc gã quan tâm nhất. Gã lo rằng bọn người nào đã gặp Phong Càn không chừng bao nhiêu chuyện bên này hấn đã nói ra hết, trong đó có cả câu chuyện bí mật về Ngô Đình Hương mà hấn tiết lộ tất bị Diêu Văn Thái biết rõ.

Gã trong lòng hồi hộp nghe cho đến lúc Tra Tư Liệt nói là đem toàn lực động thủ, trong lòng càng khẩn trương chỉ mong cho A Liệt đánh một đòn Phong Càn chết liền thì hấn mới không còn cơ hội tiết lộ câu chuyện về Ngô Đình Hương nữa.

Lý Ích hoang mang chỉ có Cao Thanh Vân là phát giác ra vì chính y cũng lo đến chuyện này bị Diêu Văn Thái khám phá.

Lại nghe Tra Tư Liệt nói :

- Tiểu đệ không ngờ tên ác ma Phong Càn ngạo nghễ coi thường thiên hạ mà bây giờ không chịu nổi một đòn. Sau khi đắc thủ, tiểu đệ mới biết hấn đã bị Vương đại ca kiềm chế.

Lý Ích ngạc nhiên hỏi :

- Sao công tử lại biết Vương tiên sinh đã kiềm chế hấn ?

Mọi người đều mím nhìn gã thư sinh này, vì vấn đề đó chỉ có người ngây ngô mới hỏi tới.

Tra Tư Liệt đáp :

- Tiểu đệ nhận thấy trong mình Phong Càn có thương thế và là kết quả về Tiêu Dao nhất kiếm của Vương đại ca, nên hiểu ngay.

Lý Ích tưởng chừng cởi bỏ được khối đá lớn đeo nặng bên lòng. Gã lại nói :

- Phong Càn hung hăng lắm mà hấn chịu chết ngay ư?

Tra Tư Liệt mỉm cười đáp :

- Không phải đâu ! Sau hấn còn nói nhiều chuyện lắm !

Lý Ích lại lo sốt vó, đưa mắt nhìn trộm Diêu Văn Thái thì thấy con người đứng tuổi này khí thế hung hăng, nhưng coi vẻ mặt khó mà đoán được trong lòng hẳn nghĩ gì.

Tăng Lão Tam đột nhiên xen vào :

- Lý công tử ! Công tử là dòng dõi thư hương, tưởng chẳng nên hỏi đến việc thù nghịch đâm chém nhau làm chi?

Thanh âm của lão khiến mọi người chán ghét buồn nôn, mà lão vẫn chưa im tiếng mà lại nói tiếp :

- Hay hơn hết là từ nay trở đi công tử nên quên mọi sự ở đây, quên cả mọi người. Có thể mới bớt được nhiều điều phiền não.

Tăng Lão Tam nói mấy câu sau đã có một số người đi vào trang để khỏi phải nghe thanh âm chán tai.

Lý Ích vì lo chuyện Ngô Đình Hương trong lòng hồi hộp nên đối với thanh âm của lão không có cảm giác gì.

Tăng Lão Tam kinh ngạc quay lại ngó Liễu Phiêu Hương một cái rồi nói :

- Nương tử ! Chắc là công lực của lão phu giảm sút nhiều rồi, không thể chen chân vào chốn giang hồ được nữa.

Âu Dương Tinh lên tiếng :

- Không phải thế đâu ! Bản nhân nghe thanh âm của lão vẫn ghét cay ghét đắng như ngày trước. Chỉ có người ta không sợ mà thôi.

Nguyên nàng đã trông thấy anh chàng thư sinh Lý Ích không ghê sợ thanh âm của Tăng Lão Tam nên lấy rất lấy làm kinh ngạc. Nàng nghe lão nói vậy liền hiểu ý ngay.

Bây giờ mọi người các gia phái đều đã lánh xa gần hết.

Nên biết những người này đều là cao thủ trừ danh, chẳng những võ công cao cường còn là những nhân vật giàu kinh nghiệm. Ai nấy đều mượn cơ hội nào lần vào trong trang chia nhau xục xạo khắp nơi đồng thời để tránh thanh âm khó chịu của Tăng Lão Tam.

A liệt cùng mấy người nữa lại lui ra ngoài đến ngồi ở đầu cầu gần trang trại, hoặc trên những phiến đá lớn để nghỉ ngơi.

Tăng Lão Tam bỗng đổi giọng hỏi :

- Vương tiên sinh cùng nhị vị đều là những tân tiên tiêu dao tự tại. Những điều phiền não trên thế gian không xâm nhập vào được. Tiểu đệ dĩ nhiên phải khâm phục. Nhưng còn Lý công tử đây đây thì ỷ vào cái gì mà không sợ ?

Thanh âm của lão bây giờ như người thường, vẻ mặt lão cũng hết trơ như gỗ mà ra chiều kính ngạc tự hạ đối với việc đời lão rất nhiệt tâm.

Về điểm này cả đến Cao Thanh Vân là người hiểu Lý Ích sâu xa cũng không hiểu thấu. Mọi người đưa mắt nhìn Lý Ích lộ vẻ ngạc nhiên.

Chính Lý Ích cũng không giải thích được. Thực ra gã không để tâm đến thanh âm của Tăng Lão Tam, chỉ nóng lòng muốn biết Phong Càn có tiết lộ gì về chuyện Ngô Đình Hương mà thôi.

Vương Hồng Phạm đột nhiên hỏi lại:

- Công phu của Tăng huynh so với Tiền Như Mạnh như thế nào?

Tăng lão Tam ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Chắc gần đây mụ còn cao minh hơn Lão Tam nhiều.

Vương Hồng Phạm nói:

- Thế thì phải rồi. Yếm Công của Tiền Như Mạnh còn không đánh đổ được Lý công tử. Khi đó mụ cũng rất lấy làm ngạc nhiên.

Âu Dương Tinh nhỏ tuổi nóng tính vội hỏi:

- Tại sao vậy?

Vương Hồng Phạm đáp:

- Tiền Như Mạnh đã hiểu rõ duyên cớ. Nguyên trên đời có hai tình trạng chống được Yếm Công. Thuyết này không bao quát công phu tu luyện mà là chuyện tự nhiên không sợ.

Y ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Một là trong lòng ôm mối chân tình, một trường hợp nữa là trong lòng chứa đầy mối tình dục cương liệt. Điểm về sau bất tất phải nói đến. Còn điểm trước tỷ như bất tử mẫu nhiệt tâm bảo vệ cho con cái, hoặc mối chân tâm giữa đôi nam nữ. Những người ở trong trạng thái này đều tự nhiên chống được Yếm Công không xâm nhập vào.

Đây giờ mọi người mới tỉnh ngộ, mà hiểu rõ nhất là Cao Thanh Vân.

Y không khỏi liên tưởng đến Ngô Đình Hương cùng tiếng nói điệu dàng uyển chuyển, khoe mắt thu ba rung rinh như nước hồ thu, những cách đối xử tế nhị của nàng đều khiến cho người ta nảy mối tình cảm mê ly. Nhưng những cái đó đều là khói mây trước mắt. Đây giờ Lý Ích đã thay vào vị trí của y rồi.

Cao Thanh Vân thở phào một cái ngừng đầu trông ráng sớm trên trời tự nhủ:

- Xem chừng ta không phải là người dững cạm chân chính vì ta chỉ dám "hận" chứ không dám "yêu". Về hận khiến cho ta lăn xả vào mà hành động không phải vờn víu điều gì. Nhưng "yêu" thì có nhiều trách nhiệm cùng nghĩa vụ phải gánh lấy, nên ta không dám để mối tình cảm xâm chìm tâm hồn.

Luồng tư tưởng bỗng chuyển đến con người của Lý Tuệ Tâm. Tiếp theo y hạ quyết tâm rồi đưa mắt ngó Lý Ích nói:

- Lý huynh cứ yên dạ . Trước khi lâm tử, Phong Càn chỉ có mấy lời nói với Tra Công Tử, người ngoài không ai nghe rõ.

Lý Ích bây giờ mới yên tâm, tươi cười vui vẻ.

Lý Hồng Liên nói :

- Tra công tử ! Mối huyết cừu của công tử đã trả. Thế là đại sự xong rồi. Không hiểu sau này công tử định là gì. Chúng ta chia tay rồi từ đây khó có cơ hội tái ngộ, nên bọn tiểu muội muốn biết công tử có hành động gì ?

Λ Liệt đáp :

- Tiểu đệ còn nhiều việc phải thu xét, tỷ như đi bái phỏng các gia các phái để giải quyết những điều oan toàn trước nay.

Hà Hồng Văn cười mát, ung dung nói :

- Những việc đó bất quá chỉ mắc công lặn lội mà thôi. Bọn tại hạ lại quan tâm việc khác.

Y đưa mắt nhìn Âu Dương Tĩnh. Hiển nhiên muốn nhắc đến việc hôn nhân giữa nàng và Λ Liệt.

Λ Liệt trầm ngâm một lúc rồi đáp :

- Tiểu đệ cũng chưa biết nên làm thế nào, nhưng sẽ thương nghị cùng Cao đại ca, có khi phải lên Kỳ Bắc một chuyến.

Vương Hồng Phạm nói theo :

- Vậy Tra huynh nên nghĩ tới việc đi Kỳ Bắc trước tiên, ngoài ra việc gì hãy để về sau cũng không muộn.

Bọn Vương Hồng Phạm đứng lên cùng mọi người gật đầu từ biệt. Còn những ai vào trong trang, ba anh em Vương Hồng Phạm không tìm đến để từ biệt nữa, trở gót đi ngay.

Bọn người còn lại là Λ Liệt, Cao Thanh Vân và Lý Ích trong lòng đều tính toán việc riêng của mình.

Tăng Lão Tam nổi lên tròng cười hô hô, nói :

- Đây đây ! Các vị còn vụng về lắm. Để Tăng Lão Tam này là kẻ hiểu nhân tình thế cố giải quyết hết mọi vấn đề cho các vị.

Tuy lão rất nhiệt tâm, nhưng ba người chỉ cảm ơn hảo ý của lão, vì ai cũng nghĩ rằng dùng Tăng Lão Tam mà làm sứ giả thì hư việc hết.

- HẾT -

November 01, 2003

Vietkiem.com